03/01/2019

19 χρόνια από την εκδημία του: “Με μπάσανε σε ένα κελί σκοτεινό”

/ Ομογένεια

Πέρασαν 19 χρόνια, από την 31 Δεκεμβρίου του 1999, **όταν και ταξίδεψε πλέον εις τη Βασιλεία των Ουρανών** ο αείμνηστος Παναγιώτης Μάρτος.

Ο καθηγητής Φιλολογίας, **ο Πρόεδρος της Ομονοίας για το Παράρτημα του Δελβίνου, ο φυλακισμένος με την περίφημη δίκη παρωδία** των Τιράνων έναντι των Πέντε ηγετών της Ομόνοιας, ο γλυκομίλητος, ο αγαπητός, ο παντογνώστης Άνθρωπος.

Μας άφησε πίσω **το «Ημερολόγιο της Κόλασης», όπως το τιτλοφόρησε ο ίδιος:**

«…Με άρπαξαν και με σβάρνισαν για το διπλανό σκοτεινό θάλαμο κόλασης. Έξω ήρθα αντιμέτωπος με δυο πρόσωπα που τα είχα δει δυο φορές στα Ιωάννινα. Ο κοντακιανός γουρλώνοντας τα μάτια ψιθύρισε: «Σκύλε, βλέπεις θα τα πληρώσεις όλα».

Κάτω στο υπόγειο με μπάσανε σε ένα κελί σκοτεινό που μόνον να σήκωνες το κεφάλι θα χτυπούσες στο τσιμέντο. Ήταν ένα σκαμνί και τίποτε άλλο. Η πόρτα έκλεισε και το κελί βυθίστηκε στο σκοτάδι.. Και που δεν πήγε η γνώμη μου. Προσπάθησα να συλλογιστώ γιατί αυτή η αλλαγή του κελιού. Θα με άφηναν εκεί; Τι με περίμενε; Εκείνες τις σκηνές στο ανακριτήριο τις είχα μπροστά μου. Μου παριστάνονταν τα πρόσωπα των δυο ανακριτών, οι γκριμάτσες τους. Μέσα στο σκοτάδι σαν ένα ελαφρύ αεράκι, άκουσα τη φωνή του πατέρα μου. Μου μιλούσε και μου έδινε κουράγιο:

«Κρατήσου, γιε μου! Άντεξε ψυχή μου! Είμαι κοντά σου, μην φοβάσαι! Εδώ ήμουν κι εγώ. Μην τσακίζεσαι! Μην φοβάσαι! Εγώ σήμερα έφυγα!»

Έτριψα τα μάτια μπας και έβλεπα όνειρο και προσπαθούσα να διακρίνω κάτι. Δυστυχώς το σκοτάδι ήταν πολύ πυκνό.

Η φωνή του πατέρα μου συνέχιζε ν' αχούσε στα αφτιά μου. **Πράγματι εκείνο το Σάββατο, 30 Απριλίου,** ο πατέρας μου ταξίδεψε για τη Βασιλεία των Ουρανών. Εμένα δεν μου είπε κανένας τίποτε. Το κατάλαβα όμως την ημέρα του δικαστηρίου μερικούς μήνες αργότερα. Το είπα την άλλη μέρα στον ανακριτή εάν ήξερε κάτι για τον πατέρα μου. Μου απάντησαν αδιάφοροι ότι δεν ρωτούν και δεν ενδιαφέρονται για τέτοια πράγματα.

Ο αστυνομικός που με είχε περιποιηθεί πολύ καλά εκεί στο κελί, με είχε χτυπήσει με κλωτσιές και γροθιές, αφού με είχε δέσει με τις χειροπέδες για να μην κουνιόμουν, στο καφενείο που ήταν μαζί με έναν σύντροφό του εξομολογούνταν τα «κατορθώματά» του λέγοντας:

«Με τι διασκεδάζουμε εμείς εκεί μέσα; **Αυτοί είναι παλιό γκιαούρηδες. Παλιό Έλληνες.** Ένας από αυτούς τρελάθηκε και σκυλί να ήταν θα είχε ψοφήσει από το δαρμό και το ξύλο που έφαγε. Δεν του βγαίνει η ψυχή με τόσες κλωτσιές και ξύλο που έχει φάγει. Ούτε τρώει, ούτε πίνει. Έκαμε τρεις φορές απεργίας πείνας. Τώρα έκαμαν και οι άλλοι απεργία πείνας, σαν το έμαθαν...».

Δίπλα κει κάθονταν **ένα αξάδερφος μου που από μικρός ακόμα διακρίνονταν** για την ισχυρογνωμία και την ασυγκράτητη του. Σαν άκουσε αυτά για μένα πλησίασε τον αστυνομικό, που ήταν φορεμένος στα πολιτικά, τον άρπαξε από το λαιμό και του είπε: «Θα σου βγάλω την ψυχή από τον κ... μπάσταρδε!» έφυγε άρον άρον και μπήκε μέσα στο κτίριο της αστυνομίας...».

ΠΗΓΗ: apenadi.blogspot.com